

LA TUIES

- Senyoreta: li recordo que avui és divendres i que vindrà don August..
- Diga-li que sóc fóra.
- Oh. és que llavors vol que el "rebi" jo, senyoreta!

LA RETAGUARDIA

Diario semanal flamante y lustrado, de avisos, anuncios y esquelas mortuorias
¡ SALE HOY !

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Rufasta, que es un pillín, quiere plagiar a Azorín.

En vista del exitazo del señor Martínez Ruiz que con "Brandy, mucho [brandy]" ha tenido el gran deslize he tenido la pensada digna de mi gran magín de escribir una comedia del sistema de Azorín. "Cazalla, mucha cazalla", la cosa se llamará y si Dios quiere, bien [pronto] alguien la estrenará. Habrá un inglés muy cas- [tizo] luces a lo Pitoeff y una sentimental cursi que será lo que hay que [ver]. Haciendo un buen recla- [mo] creo que todo irá bien y de representaciones

haremos lo menos tres. Daré una conferencia en donde yo explicaré que el público de esto en- [tiende] lo que yo hablar el inglés. Y me volveré tan fresco a casita, satisfecho por aquella de que Dios nos guarde de un ya está [hecho]. Pegaré duro a la crítica y sostendré discusiones diciendo a todos que són malandrines y follones. A académico, sin duda, a este paso llegaré y a "Xenius" y a sus ami- [gos] dientecitas les haré.

RUFASTA

amigo de Muñoz Seca

ANUNCIOS MAS QUE ECONOMICOS

ACADEMIA DE BAI- LES MODERNOS, AN- TIGUOS Y FUTURIS- TAS, a cargo de don Severiano Baldufa y Balle- ra, natural de Valcarca. Lecciones por distingui- das señoritas. Se enseña el charlestón, se enseña el black-bottom y se enseña el fandango. Precios acomodados. Razón, en esta Administración.

o o o

PROPIETARIA JO- VEN Y DISTINGUIDA

que tiene una torre de dos pisos en Horta, alquila los bajos, que son muy sanos, a caballero formal.

Dirigirse: calle del Saco, 327.

o o o

DESEO DIEZ MIL PESETAS para explotar industria marítima. Resultado garantizado, pues es asunto que va a la vela. Razón, en el muelle del carbón, torciendo el cuello a la derecha.

o o o

TIENDA DE MALE- TAS Y BAULES Y FU- NERARIA ACREDITA- DA, vende señora que quiere retirarse del mun- do y de las pompas. Da- rán razón en "La Retaguardia".

PARA IMPRENTA ACREDITADA UN CA- JISTA PICADO DE VI- RUELAS, SE OFRECE. Seguro que encontrará en seguida colocación, porque en una imprenta, van muy bien los graba- dos. Escribid con una fo- tografía del dueño a la Lista de Correos, billete del tranvía de Gracia, nú- mero cabeza y cola.

o o o

PERRA GORDA, se vende por la mitad de su valor. Se advierte que es francesa y cachonda. Ra- zón: Pensión "La Bilbaí- na".

o o o

SE DAN LECCIO- NES DE PIANOLA.

En quince días. Exito asegurado. "Retaguardia" 714.

o o o

CHISTES NUEVOS DE TRINCA

¿En qué se parece la calle de las moscas a un crustáceo muy apetitoso? Pues, en que éste es langosta y aquélla l'angosta travesía del barrio de Ribera... (sin Rovira). ¿Quiénes son los hom- bres más presumidos? Los empleados de Te- léfonos. ¿Cómo lo harían si se les estropeaba la lí- nea? ¿Una muchacha que sube en aeroplano, en qué se parece a una abuela de cuarenta años?

En que es avia d'hora... ¿Por qué serviría para escribir en "La Retaguar- dia" el taquillero de las Arenas? Porque tiene mucha sombra. ¿Cuál es el seno mía austero? ¡El seno-bitá!

ESPECTACLES TEATRE COMIC

Continuen els grans èxits de - la segona versió de - **JOY-JOY** El millor espectacle de Barcelona

GRAN TEATRE ESPANYOL

Exit colossal PARE ADAM. ELECTRICISTA

EDEN

Conde del Asalto, 12 LAS MIL Y UNA NOCHES

Dancing De seis tarde a tres madrugada Tarde y noche: Lo que nunca se vió El maravilloso espectàculo de las

- 12 PRECIOSAS - - INGLÉSAS - y las etoiles americanas GARSON Y

DIETRICH A las doce noche y una y media de la madrugada mo la mujer fea, que

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

criuen uns versos anunciadors. El d'aquesta setmana, que reproduïm des del principi al final, diu així:

Dos epidèmies terribles
han fet trontollar el món
la grip de l'hivern passat
i després, el xarleston.

Si l'autor d'aquests versos vol col·laborar a LA TUIES, ja ho sap: disposi.

Petites compensacions

L'ALTRE dia vàrem celebrar una interviu amb aquell impedit que va dintre un carretonet tirat per uns gossos. L'home, que és un filosof, mentre ens anava fent declaracions, contemplava, a cua d'ull, les delicioses cuixes d'una menor que estava a dues passes d'ell, que, des del seu punt d'ovir, podia admirar sense reserves ni límits de capacitat.

—I, n'està satisfet, vostè, de la seva vida?

—Psché...! — ens va dir —. Encara que no ho sembli — i els seus ulls no s'apartaven del seductor panorama que hi havia sota les faldilles — la nostra existència té també les seves petites compensacions...

Els poetes graciencs

EN un carrer molt popular de la nandulandesca barriada de Gràcia hi ha una botiga, a la paret de la qual hi ha un quadre negre on, de tant en tant, amb guix i lletra rodona impecable, hi es-

L'Angel i els àngels

L'ANGEL Marsà, aquell xicot que creix tant i que aviat farà dentetes amb la seva alçària a la casa de l'home mosca i a l'edifici que al davant hi construeix la Companyia Telefónica Nacional, escriu ara, segons hem llegit a "El Día Gráfico", arguments de pel·lícules per a una manufactura de Los Angeles.

No té res de particular que els àngels californians rebin a braços oberts el nostre ramblístic Angelet.

En el món, això de portar el mateix nom bé ha de servir d'alguna cosa!

La "Penya Rufasta"

ANANT per Gràcia ens hem assabentat que existeix la Penya Rufasta, de la qual, el nostre director no ha estat nomenat encara president honorari perquè és un home modest com la violeta bosquetana que no admet homenatges ni banquetes,

ni condecoracions, encara que es tracti de la medalla del treball.

La Penya Rufasta va celebrar dissabte passat, un lluit ball al local de l'antiga societat "El Artesano", on hi va concórrer lo milloret de les damiselles del carrer de Salmerón i "adyacentes".

El senyor Rufasta, amb la seva costella, hi va anar d'incògnit i va patir el que vostès no es poden figurar, en tornar a casa, perquè la senyora Lliberata el va estar pessigant tot el camí, empipada perquè s'havia mirat massa a una menor d'aquelles de deixa'm encendre.

En Voronoff i els simis

A en Voronoff, aquell senyor de les glàndules, se li han escapat una pila de simis als quals l'home volia fer una cosa no gaire agradable per a ells.

I, en just càstig a allò de demanar-los la bossa o la vida, li han donat un "mico".

"El espejo de las doncellas"

NO l'han anat a veure? No deixin pas d'anar-hi! És una obra de les que es mereixen ésser declarades d'utilitat pública i rebre subvenció del Municipi.

I, si no, vegin alguns dels xistos:

"El capitàn llevava en el barco la mar de chicas guapas. Yo creo que fué por eso que se tiró a la mar".

"El capitàn se embarcó en un bote con dos muchachas. Y yo que no había visto nunca un capitàn con dos pilotas!"

No els responc si aquests xistos són exactament així, perquè no duia taquígraf en el moment del succés i, a més, la gent reia de tan bona gana que costava una mica entendre el que deien els actors. Però, de totes maneres, vagin-hi. Vagin-hi que passaran bé l'estona, perquè és una cosa d'allò més divertida.

L'hortolà de Sant Boi

—Perdoni, senyora: és aquí que demanen un secretari elegant i mondà?

—Sí, senyor: però el que no demanem, és un mico...

REMEI ULTRA RAPID

LA Marineta, prompte a ésser mare, no para un moment de cridar i de gemegar. En Rafelet, assegut junt a la capçalera del llit li té agafada una mà i li prodiga tota mena de consols. Però com més coses li diu ell, més crida i gemeja la Marineta.

—Maliatsiga! — exclama rabiós el bon espòs, veient el sofriment de la seva doneta —. Sembla mentida, per un moment de goig, que després s'hagin de passar aquestes amargures. Però, jo et juro que no hi tornarem més!

La Marineta, en oir el seu marit, para un xic de gemegar, tanca l'aixeta de les llàgrimes i amb veu serena i reposada, diu amb la major naturalitat del món:

No et creguis que n'hi hagi per cridar tant, perxo!... Mira, veus, jo em penso que ja m'ha passat...

Rafelet II

UNA LLETRA PROTESTADA

Vodevil comprimit

LA va conèixer a la "Granja Royal", centre de la "millor" societat, i tot ballant un shimmy, li va demostrar l'enormitat de la passió que li havia despertat.

Ella va entreuixar dissimuladament, va sentir a través de la seda finíssima tot el foc d'aquella passió juvenil, i a freg de llavi va mormolar:

—Demà, a les cinc, l'espero: Avinguda de la República Argentina, número tants, tercer primera.

Ell tenia vint anys i uns ulls blaus plens d'ingenuïtat i de innocència.

Ella en tenia quaranta i uns pits i unes anques capassos d'extenuar a Samsó.

L'endemà, a tres quarts de cinc, entrava ell a la mansió de la "tardoral", amb la mateixa fruïció que un autobús es ficaria dins d'un aparador de confiter.

Sense dir un mot a la portera, enfilà l'escala saltironant com un pardal i sostenint en la dreta un magnífic ram de roses blanques.

En arribar al tercer pis, trucà discretament i la porta s'obrí.

—La senyora?...

—Sí, senyor, sí, passi al saló—li digué una cambrereta d'ulls viciosos i caminar lent i sensual.

La senyora el rebé... però no era la que ell havia conegut a la "Granja". No obstant, l'home no va perdre el temps. Sempre els ulls blaus de vint anys han merescut totes les atencions de les senyores, encara que no demanin per elles.

Quan ja es disposava a marxar, la criada d'ulls viciosos li digué no sé què en el rebedor, i allà mateix, a peu dret, despatxaren un assumpte que devia ésser de gran urgència, perquè tant ell com ella s'afanyaven de valent.

Ja a l'escala, el jove conquistador es va dir, com si parlés amb la seva consciència: "Tu has vingut aquí a "parlar" amb aquella senyora de la "Granja", i no pots cometre l'indelicadesa de deixar-la plantada. Potser vares entendre malament l'adreça. A veure: truca a la segona porta."

Trucà i el rebé directament la mestresseta del pis: un "jou-jou" d'un fabricant de Terrassa.

Tampoc era allà! Però també va aprofitar el viatge!

I així, trucà al primer primera, al primer segona, al principal, a l'entressol i a tot arreu, sempre amb el ram de roses per herald, sostingué animades converses amb les inquilines.

Per fi, trontollant-li les cames, es decidí a parlar amb la portera. És clar que potser comprometeria a la seva conquesta, però no hi havia més remei. Tot, abans de passar per un home incorrecte que deixa plantada a una senyora!

—Jo no sé què ho fa, Carmeta, però des de que tu ets a casa, trobo que s'està més bé a la cuina que al saló.

La portera, una dona revinguda del plà del Llobregat, amb una sombra de bigot damunt del llavi superior i una piga peluda i rexinxolada a la galta dreta, se'l mirà de dalt a baix i li digué:

—Vostè vol dir una senyora alta, ben feta, que porta els cabells a la romana i que té els ulls molt negres, veritat?

—Sí, sí, senyora...

—Molt bé, molt bé... em sembla que ja sé de qui parla... Entri, entri, que ens en assegurarem...

Un minut després, el diminut quiosc de la portera trontollava com si a dintre s'hi estés assajant un complot revolucionari i es sentien uns crits esparveradors: "Em mates! Em moro! Lladre!"... Una veritable revolució, en un mot.

Quan el jovincel, ja fora del quiosc, amb el ram de roses a una mà i l'altra apoiada al pom de la barana de l'escala per no desplomar-se, escoltava a la revinguda portera, aquesta li digué:

—Sí, senyor, sí, la senyora de qui vostè parla, viu en aquesta casa i en el pis i a la porta que vostè diu, però vostè ha pujat a l'escala A, que és la de la dreta, i ella viu a l'escala B, que és la de l'esquerra. Ja veu, només hi ha una lletra de diferència!

El jove dels ulls blaus es mirà llarga estona a la portera, per agafar un xic de forces, i quan pogué començar a parlar, mormolà lentament:

—Sí, sí... només una lletra... realment, però, miri... faci'm el favor de donar-li aquest ram de roses blanques, i digui-li que... per falta de cabals... m'han protestat la lletra que havíem de satisfer tots dos junts. Adverteixi-li que em sap molt de greu, però que una altra vegada posi més clara l'adreça damunt dels efectes que posi en circulació... i així evitarà que els hi protestin per "direcció insuficient"...

LA BONA ADMINISTRADORA

LA Totó, la bona Totó, ja no sap com fer-s'ho per demanar al seu Mecenes que li faci nous regals. I, no obstant, darrerament ha vist a can Cabot un diamant monstre que la té mig tarumba i que de totes passades vol lluir damunt del seu pit de tanagra com a pendentif.

Però, no se sap encara de cap dona jove i guapa, que hagi fracassat en fer una demanda al seu protector, i la Totó, rumiant, rumiant, va trobar la manera de sortir-se amb la seva.

—Però, filleta meva — deia l'home, escabullint el bulto — compren que cinquanta mil pessetes per un diamant...

—Sí, sí, però... quin diamant, nen meu... quin diamant! Què et jugues que és tant gros com... com la teva...

—Tot el que vulguis, noia, però són masses diners...

—Ademés — va fer ella, tota seriosa i casolana — sapigues que no és sols per lluir-lo que te'l demano, sinò per...

—Per què, veiam, per què?

—Senzillament: la "Nemèsia", la meva minyona, és molt viciosota i li agrada molt el beure...

—I això què té que veure amb...?

—Espera't, home! A mi em sembla que la Nemèsia, quan jo sóc fora, agafa la botella de "Marie Brizard", que tu ja saps que és un licor que et costa molt car, i fa festa major a les nostres costelles...

—Encara que aixís fos, no sé veure la relació...

—Es clar, home! Si tu em compres aquest diamant, jo, cada vegada abans de anar-me'n, faré un senyal a l'ampolla amb un caire del diamant, i aixís l'atraparem de seguida.

Si aclarim que el Mecenes de la Totó és un vell comerciant del carrer de Moncada, no caldrà que fem constar que davant del gest ingeniós de la seva administrativa protegida, li va comprar el mateix dia el desitjat diamant!

F. i K. Mela

FRANQUESA

PARLEN tres amigues de les diferents formes de pantalonets que es porten i de quins són més còmodes.

—A mi — diu una d'elles — m'agraden ben curts i ben amples.

—Doncs a mi, això de l'amplada tant me fa; mentre siguin oberts, n'hi ha prou...

—I a tu, Marina, com t'agraden, els pantalons?

—Els pantalons? No ho sé; no n'he portat mai. Perdria massa temps...

ELS INSTRUMENTS DE TREBALL

A la Lluïseta, galant de poc preu, varen embargar-li els mobles.

—Com ho faré, pobra de mi, si se m'ho enduen tot!

—Tot, no! — féu l'agutzil —. La llei diu que s'han de respectar els instruments de treball...

—Així, doncs, em deixaran el llit, oi?

—Naturalment...

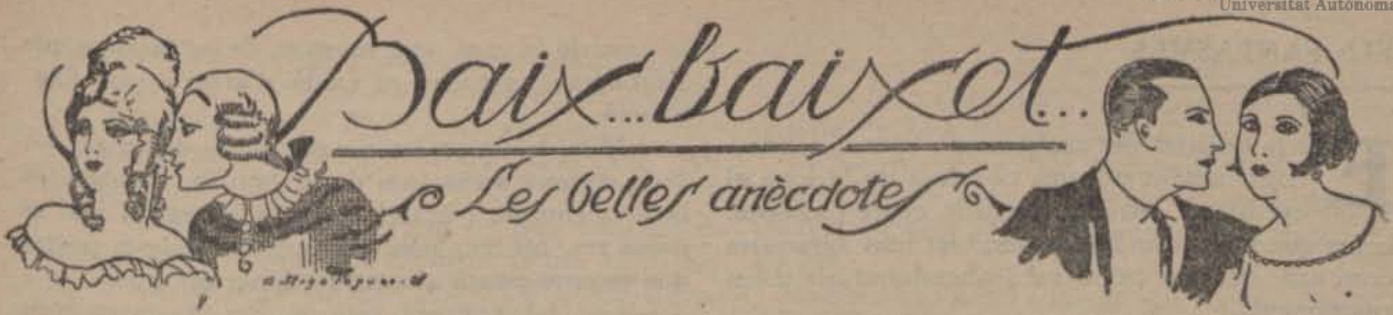
En sentir això, la noia va respirar.

—Així menys mal, perquè treballar a terra — va respondre — m'hauria resultat molt incòmode.

Mary Ternes

—M'he fet aquest vestit de "topos" perquè no s'hi coneguin tant el senyals de les mans dels meus amics.

LA MORDAÇ PREGUNTA

ERA, el duc de Guisa, un dels esperits més cultivats i de major audàcia de la cort de Lluís XIII. La seva accidentada vida, és una veritable novel·la d'aventures; unes d'amor, altres de guerra. Amb la mateixa senzillesa disputava la possessió d'una formosa cortisana a Richelieu o al mateix rei, que es posava al front d'un escamot de revolucionaris per vindicar la llegitimitat a favor seu del tron de les Dues Sicílies.

Aventurer per vocació, noble per naixença, podríem dir d'ell que encarnava a un temps els esperits de don Joan i de don Quixot

Un dia, un noble novençà, un d'aquests nous rics que la història va repetint eternament, parlava en el Louvre de la rapidesa amb què s'havia obert pas en aquella cort tan complicada i relliscosa.

—Es veritat — deia l'home — que els meus serveis a la Corona, són incomptables, però reconec també que tinc per muller una dona d'un talent tant extraordinari, que ella m'ha fet ben bé el que sóc...

—Amb qui, senyor? — es limità a preguntar el duc de Guisa, que en aquell moment passava del braç de Richelieu per aquell indret del palau.

LA MIGRANYA

LLUIS XIV havia de despatxar aquell matí diferents afers amb el cardenal Mazarí, però com que en arribar aquest a palau, precisament el gran rei estava enllestint un afer molt més important que el de Mazarí, amb l'angelical madameta de La Vallière, li va fer dir que tenia una migranya molt forta i que en aquell moment no el podia rebre.

Un parell d'hores després, Mazarí es féu anunciar de nou i, rebut ja per Sa Graciosa Majestat, li preguntà afectant un gran interès:

—I vostra migranya, Sire, com va?

—Oh, afortunadament, no ha estat res. Amb un xic de tenacitat, l'he pogut vèncer.

—Si — observà somrient el cardenal — ja l'he vista "sortir" tota ullerosa i tambalejanta, Reialment, Sire, és notava que amb la vostra tenacitat l'havíeu vençuda...

RECANÇA

TOTS sabeu que Lluís onzè, era un senyor molt divertit i que, ben sovint, en el seu castell de Plessiz-le-Tour, feia unes gran festes de carrer i guarnia els arbres del seu jardí amb unes penjarolles la mar d'extravagants. Figureu-vos que, en lloc de llargandaixos i banderetes, feia penjar uns vestits molt virolats i de colors molt llampants, sense cuidar-se abans, de treure els homes que hi havia a dins. Feia més bonic!...

I per què els tenia aquests entreteniments?— direu vosaltres, segurament.

Oh, aneu a saber! ja us he dit que l'onzè dels Lluisos era un home molt de la broma! Tant de la broma, que, rient, rient, ens va emmatllevar el Rosselló i la Cerdanya, i encara ens els guarda...

Doncs, veieu?, no tot varen ésser bromes en la vida d'aquell sant varó. També va tenir les seves penes i trifulgues, també!

Figureu-vos que tot just tenia cinquanta anys i, sense solta ni volta, les comes varen començar a fer-li figa, totes les frontises varen començar-li a grunyar i no hi varen pas valer ni metges ni medicines. Per més diners que oferia, ningú li encertava el mal, i allà me'l tenieu clavat en una poltrona, sense poder donar ni un pas.

Fins Sant Francesc de Paula va fer sortir d'Itàlia perquè fes un d'aquells miracles que tanta fama li havien donat. Però es veu que amb l'onzè dels Lluisos, ni els sants hi podien res. No hi va haver manera de treure d'aquell cos, totes les nafres i tota la bilis que amb cinquanta anys d'agnar fent broma s'hi havien acumulat.

Ja a les portes de la mort, l'irascible fill de Carles VII, va cridar a en Coictier, el seu metge, i li va dir:

—Això s'acaba! Aviat França haurà perdut el més "venerat" dels seus reis! Hi he fet tot el que he pogut, Coictier, però me'n vaig amb una recança, amic meu

—Una recança, Vós?

—Sí: la de no poder abraçar "tots" els meus fills abans d'empendre el darrer viatge.

I Coictier, amb les llàgrimes als ulls, li apropà un mapa de les terres franceses i exclamà ple de veneració:

—Abraceu-los, senyor!

Ja eren ben de la gresca, ja, per allà als volts del segle XV!...

LAURA BRUNET

ELS FANTASMES

EN la quietud del campament, sota la tenda i contemplant per una obertura de la lona el cel blau i estrellat, recordo coses passades, coses que mai no m'havien semblat tant agradoses com ara, que em trobo sol i abandonat als meus pensaments.

I una d'aquestes coses, és el meu debut en les lluites de l'amor.

Tenia jo llavors catorze anys i era innocent com un estornell.

Els meus pares, humils pagesos de l'Urgell, m'enviaren a una vila de prop del Llobregat on uns oncles meus hi tenien una fonda.

—Allà aprendras l'ofici de cuiner — em digueren — i així no hauràs de cavar la terra com nosaltres.

A casa els meus oncles em reberen molt bé i

la noia de la casa, una mossota de setze anys que semblava una torre, es cuidà d'arreglar-me l'habitació.

—Mira, tu no ets un mosso, saps—em digué—. Som cosins i seràs com de la família. Aquesta és la teva cambra i la del costat la meva. Si mai et passa res, no tens més que apretar aquesta porta, que sempre estarà ajustada i donar un crit.

—Està bé, cosineta, està bé. Ets tan maca com amable!

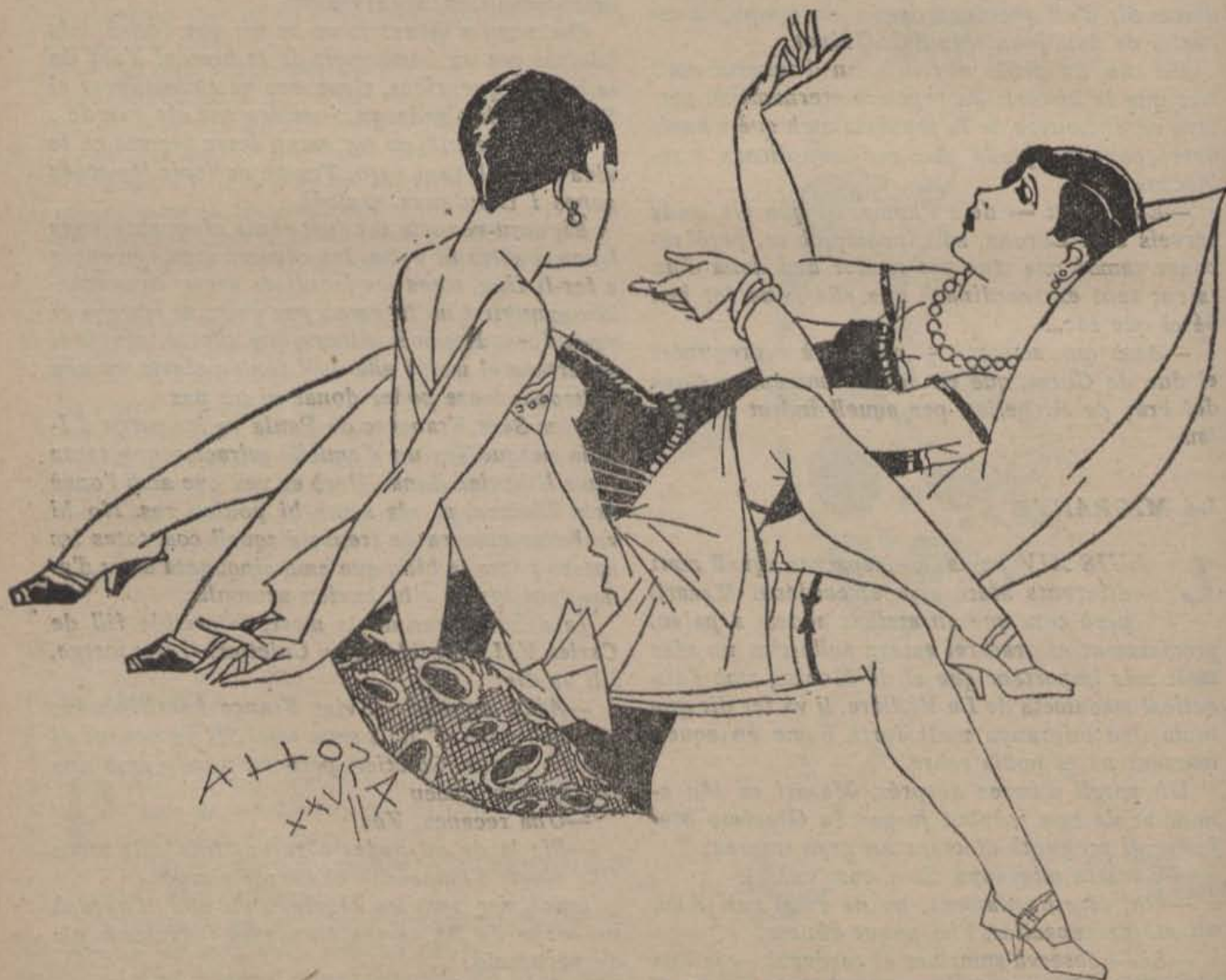
—Vols dir, bojot?

—T'ho juro, Mariona.

La primera nit, no va passar res, però a la segona, quan començava a despullar-me, vaig sentir uns sorolls estranys que em va semblar que venien de la cambra de la cosineta.

Caminant de puntetes, vaig apropar-me a la porta i vaig mirar pel forat del pany.

Ai, nanos meus i què vaig veure! Ella, la meva cosineta, dreta, en mig de l'habitació i sense

—Creu-me, nena: d'aquest món, procura treure'n tot el que puguis!

—Treure'n?...

més roba que la camisa, es buscava una puça. Però, com i on se la buscava! El cap em va començar a ballar i després d'una bona estoneta de contemplació vaig anar-me'n al llit encès com una brasa.

Jo no n'havia vist mai cap de noia buscant-se una puça, però en aquell moment hauria jurat que la Venus de Milo era una miloca al costat de la meva cosina. Quins pits i quines cuixes i quin d'allo, i quin d'això!...

Bressolat per aquests dolços pensaments vaig començar a adormir-me i encara no havia agafat ben bé el son, que un nou i estrany soroll em va sobresaltar. Però el sobresalt va devenir pànic quan, en obrir els ulls, vaig veure en mig de l'habitació una silueta fantasmal, tota coberta amb un drap blanc. Tant d'efecte em va causar aquella visió, que no vaig poder ni obrir la boca, per demanar auxili a la meva cosineta. Gràcies a Déu, l'horrible fantasma, en heure compte de què jo m'havia despertat, va començar a caminar i desaparegué de la meva cambra.

Així que sigué fora, em vaig aixecar i tremolant de por vaig correr cap a la cambra de la meva cosina.

—Mariona!... Mariona!... — vaig murmurar en ésser al costat del seu llit —. Tinc por!... A la meva habitació hi ha fantasmes!...

—Altra vegada tornen aquestes maleides fan-

tasmes? — va exclamar ella tota enutjada —. Veuràs, ficat al llit, i demà en anar a dormir, ja et donaré un bon samaler per si tornen.

—Oh, tinc por d'anar al meu llit!

—Mira, per avui posat aquí al costat meu ben quietet, i demà ja ho arreglarem això de les fantasmes.

Però no va ésser l'endemà que ho va arreglar la meva cosineta, sinó aquella nit mateixa. I què en sabia l'endiadrada de treure els mals esperits del cos!

Vàrem passar una nit deliciosa i, en despertar-me, al matí següent, vaig veure en una cadira un gran llençol tirat de qualsevol manera.

—Mira, Mariona — li vaig dir — el fantasma s'ha deixat el llençol en aquella cadira!

Ella es va tornar tota vermella i des d'aquell dia ja no calgué que apareguessin els fantasmes per reunir-nos tots dos juntets en el mateix llit. Així que començàvem a sopar, ja ens agafava la por i en anar a dormir desfèiem el meu llit en quatre esgarrapades per despistar, i d'un bot ens clavàvem dintre el seu...

Quina llàstima que ara, aquí al campament, no hi hagi cap fantasma que vulgui fer-me por! Res, per aquestes terres ingrates, si un té por, no li queda més remei que fer-se-la passar ell mateix!!!

Caçador Segon

Batalló de Caçadors, Tetuan.

INTUICIO

—Perquè t'has clavat una punxa, plores tant?

—Que se t'ha quedat a dins?

—Ploro perquè se m'inflarà...

SEMPRE HI HA UN MOTIU

EN Costa feia més de mig any que anava com un gosset darrera de donya Maria, sense obtenir la més petita compensació.

Però ell s'ho havia ficat al cap, i es sortiria amb la seva, fos com fos.

Un dia, tot ballant amb l'esplèndida i turbadora casadeta, insistí en Costa en les seves pretensions.

—Es inútil que insisteixi: li he dit que no, i no en treurà res, jove.

—Miri que em tornaré boig!

—Hi han manicomis!

—Miri que em mataré!

—Hi han cementiris!

S'acabà aquell ball, cada u s'assentà davant de la seva tauleta, i en Costa no deixà un moment de tenir els ulls fixos en donya Maria.

En començar el ball següent, un tango enganxadiç i ple de sensualitats, en Costa tornà a treure a ballar aquella fembra que el tenia tarumba.

—Accedeixo per no fer-li fer un paper ridícol, — li digué ella, bó i alçant-se — però li advertixo que no em tregui a ballar tant sovint. Els concurrents es creurien el què no vull que es creguin de cap manera.

Però en Costa no s'acobardí, i rodejant-li fortament la cintura, mormolà insinuant:

—I, no obstant, no puc estar-me de dir-li que és la dona més formosa que han vist els meus ulls.

—M'alegro de saber-ho, jove!

—No sigui aixís, Maria... No es mostri tan esquerpa! Accedeixi d'una vegada!

—No m'apreti tant, o el planto en mig del saló!

—Ingrata! I bé, si no ho vol fer per mi, faci-ho almenys pel seu marit!

La senyora Maria es va quedar com si veiés visions, en sentir l'exclamació del seu tenaç perseguidor.

—Que ho faci pel meu marit? Aquesta sí que és bona! — respongué ella, rient com una beneïta. — Es a dir, que vostè creu que li haig de dir que sí perquè ell estigui content?

—I és clar, dona! — insistí en Costa, apretant-la un xic més fort —. Li agraden tant, a ell, les criatures!...

Jo no sé com va anar la cosa, però des d'aquell ball, en Costa i la senyora Maria són la mar d'amics!

Ben Hand Hins

UN NOU DELICTE

LA Lluïseta està rabiosa perquè a totes les reunions i a tots els tes, la Rosalia és la preferida dels joves més elegants i més simpàtics.

—Què hi vols fer, Lluïseta, si ella té aquesta sort? — li diu una amiga seva, de més fàcil acontentar.

—Es que la competència que ella ens fa, és il·lícita. És una competència fora de la llei.

—I per què?

—Senzillament: perquè totes sabem que la Rosalia n'ha fet de verdes i de madures i està ocupant entre nosaltres un lloc que no li correspon. Hauria d'ésser expulsada de les reunions de noies honestes! No hi té dret! Ella no és com nosaltres!

—Però, per què voldries que la traguessin?

—Per... per ostentació il·legal de... virginitat!

Fly Candor

—Si veiés, senyora, quina collita de naps i d'aubergínies que es prepara enguany!

—No me'n parreu, perquè tot el dia hi estic pensant!

AL VOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envïïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires llegidors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pèlles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'à!

L'ADROGUER DEL CLOT

DEDICAT als "Caporals de Grua" i "Cos de Bombers de quota del Foment Martinenc del Clot, terra nadiua de la nostra excelsa i mai prou alabada Laura Brunet.)

El senyor Pau Riudoms (i consti que aquesta vegada no és comanditari de cap Bracons, Copons, Canons ni Bonsoms, ni cap terminació en "ons", com acostuma sempre a ésser-ho en els contes de la xirinolesca TUIES) déiem, doncs, que el senyor Riudoms era un feliç mortal, posseïdor d'un magatzem de queviures a l'engrós i a la menuda, situat a la barrilaira barriada del Clot.

Però el senyor Riudoms no era feliç únicament per ésser amo i senyor del seu acreditat establiment, sinó perquè de més a més, usufructuava els bistecs d'una "tia"... Fillets, i quina "tia" tenia per muller, el senyor Riudoms

Era una donassa al bó de la vida, que en la seva primera joventut havia tallat carn a la Plaça del Clot (que amb el temps serà cèlebre per haver-hi nascut la nostra Laureta), i potser com a record del seu ofici havia guardat aquell bé de Déu de palpissos que feien rodar el cap a tota la jovenalla i a més d'algun vellot de la barriada.

Aquesta joia inapreciable es deia Rosalia i aju-

dava al seu marit a tirar el negoci endavant. El negoci "comercial" i l'altre, perquè per tots dos necessitava ésser ajudat el bonifaci del senyor Riudoms.

I, veieu, en això de fer-se ajudar, la Rosalia era la democràcia personificada: tant li feia deixar-s'ho fer per un dependent, com pel primer carreter dels que anaven al magatzem a portar gèneres.

No és, doncs, estrany, que amb tants ajudants, els negocis del senyor Riudoms prosperessin i anessin vent en popa. I en parlar de popa, de cap manera ens volem referir a la voluminosa i ondulejanta de la seva senyora,

—Què et sembla, noia — digué un dia el senyor Pau a la seva costella — si engrandíssim el negoci, dedicant especial atenció a les mantegues i formatges?

—Com te sembli, Pau — va fer ella, endevinant ja que com més moviment hi hauria a la casa, més "ajudants" tindria ella per al seu servei particular.

Ja decidida la cosa, varen posar un anunci al diari demanant un dependent que es fes càrrec de la nova secció i a l'endemà n'hi varen comparèixer vint o trenta.

Un d'ells, semblava més espavillat que els altres i varen començar a fer tractes.

—Ja hi enten ben bé, amb això dels formatges? — preguntà el senyor Pau.

—Estigui descansat: amb sols l'olor, conec la classe de formatge de què es tracta i si no ho creu, podem fer una prova.

—Home, sí que m'agradarà. Esperí's.

El senyor Pau entrà a la rebotiga, va fregar les mans per un formatge i tornant a sortir preguntà al dependent:

—Quina mena de formatge he tocat?

—Holanda!

—Ai caratsus, sí que és veritat. Esperí's.

Nova entrada, nova fregada i nova sortida.

—I ara?

—Roquefort.

—Em quedo de pedra. Esperí's.

Nova entrada, i en ésser a la rebotiga, el senyor Pau tingué una pensada.

—Tu, Rosalia, aixeca el "teló", que farem broma.

—I ara, beneit! Què et proposes?

—Fes el que et dic i calla. Eixampla. Aixís.

—Què fregues, amb tanta d'afició? Que et penses que em pica?

—Ara, calla, surt, i veuràs què riurem!

En sortir a la botiga, el senyor Pau apropà la mà als nassos de l'aspirant i li pregunta:

—Quin formatge he tocat?

El xicot ensuma, torna a ensumar i es queda parat. El senyor Pau somriu. La senyora Rosalia està que es trenca.

—No ho endevina, jove? — insisteix l'adroguer.

—Home, vol que li sigui franc? Mai no m'havia trobat en un cas com aquest. Per més que ensumo, no puc arribar a endevinar la composició endiastrada d'aquest formatge. A veure, esperi's, torni'm a apropar la mà.

El xicot ensuma i es torna a quedar perplexe.

—No hi cau? — pregunta amb sorna el senyor Riudoms.

—Home, no m'acabo de decidir, perquè en la composició d'aquest formatge, hi sento la farum de moltes llets barrejades.

El senyor Pau, en sentir allò, ja no va riure més, i la senyora Rosalia va desaparèixer de la botiga més de pressa que corrents.

I és que, fillets, en aquest món, ja és sabut que les burles fan com les processons, que entren per allà on surten.

Phi-Chu-Fang

EL BON JUEU

EN un danzing, en Salom i en Mullor, estan prenent un cotel i a la taula del costat d'ells, la Mimí i la Chù-Chù, esperen una ànima caritativa que es vulgui recordar d'elles.

—Creu-me, Chù-Chù — diu la Mimí — que estic desesperada. Necessito mil pessetes cada mes per viure i no hi ha manera de trobar qui em vulgui retirar. Tots diuen que mil pessetes són masses diners.

En Mullor es mira en Salom, i somriu.

—Apa, noi, que em sembla que faràs fira! T'agrada aquesta xicoteta?

—Sí, molt.

—Doncs ja veus que és peix al cove.

—Escolta Mimí — fa la Chù-Chù, seguint la conversa —. Per què no te'n busques dos de cinc centes?

—Ja ho he provat, però també ho troben car.

—I tres de setanta duros?

—Tampoc me'ls volen donar. Hi ha molta crisi, noia.

En Mullor clava un cop de colze a en Salom i li diu a l'orella:

—Apa, beneit, què fas parat?

I en Salom contesta en veu baixa i picant l'ullet al seu amic:

—Calla, home, no siguis impacient!...

—Però, què esperes?

—Espero que arribi a vint duros, banau!

L. A. Boca d'Or

UNA JUSTIFICACIO

El senyor Piulacs, gaudeix d'una senyora esplèndida que no pot anar pel carrer sense que tots els homes se la mirin amb aquella mena de mirar que sols vol dir una cosa. No és, doncs, estrany que el senyor Piulacs sigui gelós i desconfiat com un simi. Per tot arreu veu banyes, adulteris, ermilles que es descorden i llits que crui-xeixen.

Aquest dia, regirant el secreter de la seva senyora, va trobar un paquet de cartes que no deixaven pas lloc a dubtes.

"Demà, a les cinc, a can Verdura" — deien les unes —. "Diumenge a Vallvidrera" — deien les altres —. "Ets la dona més castiça de la terra!" — resava la de més ençà —. "Avui, et prometo que en la lluita restaré jo vencedor!" — deia la de més enllà.

El pobre senyor Piulacs no hi veia de cap ull. El cap li ballava i les cames li tremolaven.

Amb el plec de cartes a la mà correu cap a la seva dona.

—Ah, maleïda! — exclamà —. El que em temia és cert! M'enganyes!... M'enganyes!...

Però ella es de les que no s'atabalen i mirant-se fredament el senyor Piulacs, respongué amb tota fleura:

—No siguis beneit, home, no siguis beneit! Que no ho veus que aquestes cartes porten la data de cinc anys endarrera? Es la meva correspondència de soltera!

—Ah, em pensava!... — digué el senyor Piulacs, com si li haguessin tret un gran pes del damunt.

Vanda Rhota

GALANTERIA

ELLA: Es cert, Lluís, que els meus llavis són els primers que has besat?

ELL: Oh, sí; els primers i els més exquisits.

Upa

Conte premiat en el número passat:
UNA RAO DE PES

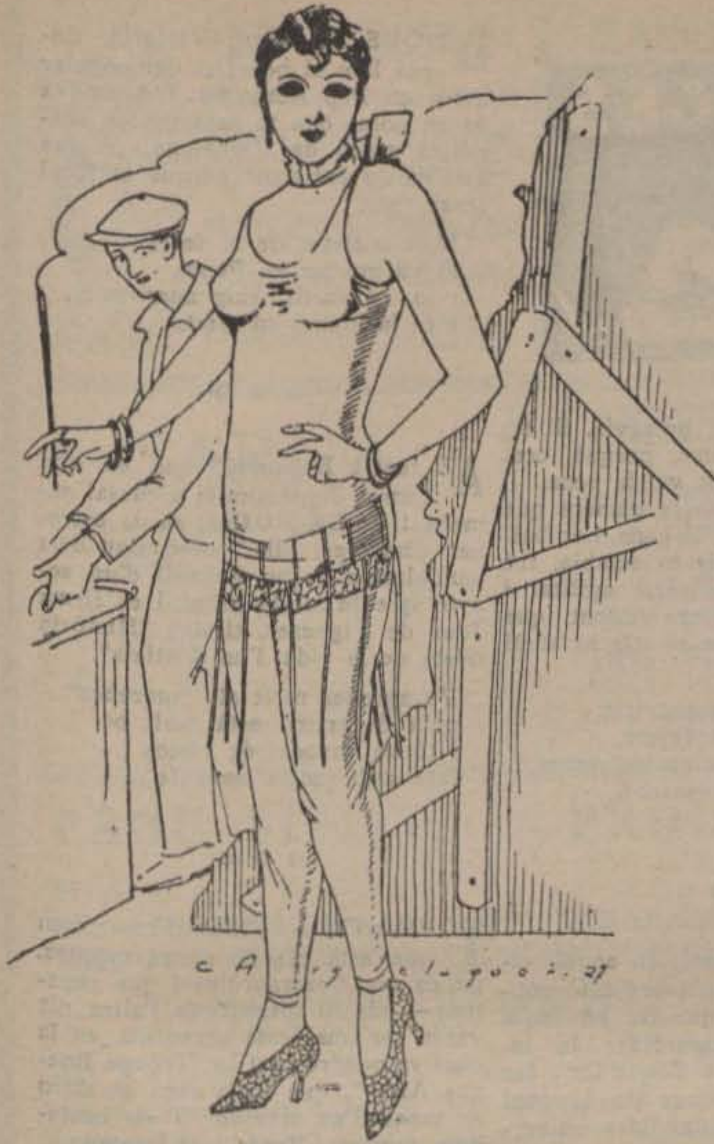
L'home, per fer-se més simpàtic a la seva pro- tegida, es va comprar un quimono florejat que li dissimulava molt la panxeta i li treia uns quants anys del damunt.

—Què et sembla, nena? — li preguntà tot en- jogassat el primer dia de posar-se'l —. Estic bé, aixís?

I ella, estirada a la "chaiselongue", contestà tota somniosa:

—Oh, sí, ets bell com... com... el Banc d'Es- panya!

Guillem de Pressa

—Ara ve aquella escena tan emocionant en què el galant estira a la dama jove, estira a la prime- ra tiple, estira a la característica i estira...

El tramoista: Me'n vaig perquè em sembla que rebré.

—I es tiren, tots plegats, al fons de l'abim!...

EL MAXIM EL LOGI

QUAN don Pau Vertrallans hagué arribat al sospirat milió, va liquidar el negoci i es va decidir a donar-se la gran vida.

Es clar que a cinquanta anys, i amb una panxa de bocoi com la del senyor Vertrallans, és difícil divertir-se en aquest món. Però, ja havem dit que don Pau tenia arreconat un milió de pessetetes i amb una fortuna aixís, els anys i la panxa són una cosa molt secundària.

Així, doncs, el senyor Pau va posar un piset a una ex dependenta seva i es va disposar a disfrut- ar de valent.

CORREU SECRET

A. Miollas: Ja s'ha publicat. — *Margarida X.:* Aquesta vegada, prenda, no li podem ficar, i cre- guí que ho sentim de debò. — *Un noi de Tarrago- na:* No volem res amb la clerecia. — *K. Breta:* Sortirà, amb tots els ets i uts. — *P. Tit:* Ha sortit més vegades que els gegants. — *Kikito:* és més vell que en Junoy.

—Què et sembla, Fabià, aquesta parelleta?

—Res, noi. No hi ha res a fer ja amb mi

—Què n'ets de banau!... Si gastessis l'EROTYL com jo, d'altra manera parlaries...

Erotyl: és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPO- TENCIA i la NEURASTENIA, per crèni- ques i rebels que siguin a tot altre tractament

Venda a l'engros i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUPRE, Barcelona

EL senyor "Azorín", amb allò de "Brandy, mucho Brandy", ha tingut un èxit comparable als que han assolit en el teatre el senyor Tuyet, en Victorià Sánchez Benedicto i el comte de Saint-Germain.

El teatre del Centre, de Madrid, ha hagut de plegar el ram i l'"Azorín" s'ha hagut de guardar per a millor ocasió una conferència que pensava donar en un entreacte, de la seva obra.

Aquest cop, l'ha ben dinyada i no cal que hi torni més, puix ja no els crítics, el públic el giraran al revés.

o o o

HEM fet la nostra visiteta de la setmana al "Ba-ta-clan". Hi treballen, entre altres estimables xicotetes, la Tilson — nom ianqui — i la xamosa Manolita Collado, a qui ens estimem més que a les nines dels nostres ulls.

I això que ella és una nina que sap dir papà i mamà i coses encisadores que el cervell et fan voltar.

o o o

A l'"Edén", allò de les "Falenas electrizantes" té d'allò més èxit, però el que en té més és el celeberrim "metge dels gegants" quan balla el xotis castig amb alguna de les papallones de la casa.

Ni la elegància del "Marqués de Perales", ni l'humorisme del "Geperut" atrauen tan l'atenció dels habitants de la casa.

Creieu que és meravellós el seu ball, castig i fi, puix quan remena s'assembla molt, al gegant del Pi.

o o o

HAN vist vostès als cosacs Djiguites? "Bueno", ara no es vagin a pensar que això dels Djigui-

tes sigui cap reneq bolxevic. Si no els han vist, llàstima, perquè, creguin que l'espectacle val la pena.

Pugen a cavall de la manera que els hi dóna el gust i la gana, i en baixen com i quan els hi sembla, tot això amb extraordinària agilitat i fent cada moviment violent que sembla mentida que no els hi surti tota la trencadura.

A les noies moscovites des d'ara jo envejaré, veient com llurs compatriotes munten tan requetebé.

o o o

DIVENDRES pasat, en aquell cinema que estudia per café concert de postin i que du per nom "Coliseum", va reparèixer la famosa "troupe" "Le Coq d'Or", les proeses coreogràfiques de la qual són conegudes i aplaudides universalment.

En veritat, la gent que porta el senyor Dolinof, en sap la prima dels balls russos.

Les famílies burgeses, per això, no en surten gaire satisfetes de l'espectacle.

Ço que, si es mira bé no té res de particular, donada l'actual situació internacional.

I si no, aneu a Xang-Hai no fent gaire el gamarús i veureu les conseqüències que ha portat el ball rus.

EPI... EPI...
No ho dubteu ni un moment: Per bones gomes higièniques. — Per bons lavatges higiènics. — Per bons polvora de matar cabres: LA MUNDIAL: ESPALTER, 6

DIJOUS, al teatre Victòria, tingué lloc el benefici del popular actor en Pep Acuaviva. L'Acuaviva és un home que té escampades simpàties arreu de Barcelona, ço que fou motiu suficient perquè al local fessin ple.

Molt satisfet de la festa es va quedar en Pepet, i jo, en sortir, vaig anar-me'n a ca la Mamà un ratet.

o o o

AL teatre Espanyol" que és així com si diguéssim la sucursal número 1 de LA TUIES, es va estrenar dimecres, dia assenyalat dels nandulandencs, un vodevil d'un senyor que té molta grapa i és firma Joan de Figueres, titulat "Història trista de la vida d'un dentista".

Va agradar molt als "morenos" puix de trama està molt bé, i té un gavadal de xistos fets amb molta bona fe.

o o o

TORNANT a l'"Edén" — com que està ple de nenes maques, no és res d'extraordinari que repetim — els hi direm que l'altra nit varen fer una festa argentina, en la qual va pendre part la "Troupe Buenos Aires", que balla com un duro en mans d'un servidor, i els cantadors gauços Alfredo i el Puntano.

Sort que hi fan aquestes festes i així, ens anem distreient, puix tal com es posa tot força magra la ballem.

o o o

L'Avelí Galceran, o sigui en "Nandu" de la nostra infància — de la infància de LA TUIES", naturalment — va celebrar dimarts passat al Novetats el seu benefici. Va representar "El casament de Conveniència" i "Cura de moro", i fou llargament ovacionat per la concurrència.

Com a final de la festa el gran Enriquet Borràs va obsequiar-nos amb uns versos d'allò més ben recitats.

L'Afarta Pobres

GLOBEOL
despierta las energías

«LA MASCOTA»

Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques «Sense rival»

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{TS} CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

MAISON MEUBLE

(VERDURA)
Carrer de Barbarà, 27
Ascensor
Telèfon 5221 - A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat
Calefacció central — Habitacions a 5 ptes.
Reserva absoluta

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)
Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatre Circo Barcelonés
Telèfon 4888 - A.

SARNA

Sin baño, sin peligro y rápidamente, la cura el
ANTISARNICO MARTI
VENTA:
Bruch, 49, Parlamento, 17
y Farmacias

CABRES si en teniu i
voleu que fugin
esverades com si veies-
sin el llop, compreu la
LOTION LADIL
que la trobareu per
DOS PESSETES, al

Carrer de l'Unió, Farol 47

SARNA

(RONYA)
es cura en deu minuts amb
SULFURETO
CABALLERO
Comte de l'Asalt, 86
i centres d'específics
Barcelona

PROU SIFILIS — PROU MALALTIES SECRETES

MALALTS:
LES AFECCIONS DE LES VIES URINARIES, PELL, PURGACIONS, MALALTIES SECRETES, IMPOTENCIA, EYACULACIONS I MALALTIES NERVIOSES, són tractades al

INSTITUT MEDIC POLICLINIC

ALT DE SANT PERE, 59, PRAL., 1.
per el modern procediment ultra sensacional del Dr. **SLIVIO TOSHIRO**, de Yokohama, proporcionant una curació completa i ràpida. — Tractament seriós — Eficàcia reconeguda

Els que visquin apartats, poden escriure amb detalls a: "Director de l'Institut Mèdic Policlínic, Alt de Sant Pere, 59, pral." i se'ls indicarà gratuïtament, baix sobre tancat i sense cap indicació exterior, el tractament enèrgic indicat en cada cas

Consulteu-nos una volta! — Vosaltres sereu els nostres propagadors! — No perdeu el temps! Cada minut és or per la vostra salut! — Veniu a l'Institut, o escriviu avui mateix

Aviat les nostres nenes sentimentals podran
disfrutar llegint la meravellosa novel·la

RÓMULA

que és l'obra mestra de la literatura dels
tendres amors.

—No troben que jo tinc un tipet tant fotogràfic com totes les estrelles del cine? Si algú de vostès tingues un bon aparell, ho podríem provar...